

Виходить з січня 1927 р.

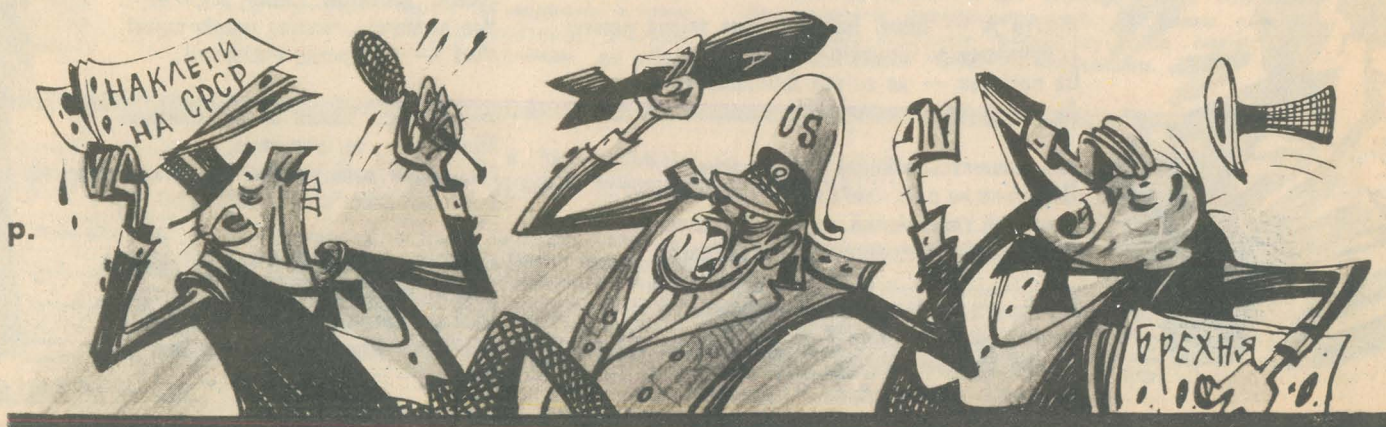
№ 4 (1094)

Ціна номера 20 коп.

Ми по світлій ідем дорозі,
плани здійснюємо пророчі, —
ось чого так їм крутить в носі,
ось що сліпить їм хижі очі!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА, вірші В. БОЙКА

У НОГУ із життям!

Заглянувши в історії аннали,
Ми звідти дізнаємся:
іще
В часи далекі
мудрі греки знали,
Що все докучив міняється й тече.

Але не треба і ходити далеко,
Сягати в глибину тисячоліть,
Аби збагнути (не будучи і греком!):
Той факт, що все — на місці не стоїть.

Ти тільки глянь, читачу, доколя.
В'їжджають новосели в новий дім...
Новий Палац культури... Нова школа...
Усюди — зміни! Й радісні притім!..

Та, може, скажеш, дорогий читачу:
«Ото, диви, Америку відкрив! —
Я, голубе, і сам це добре бачу...
Діла — буденні... Тут немає див».

Що ж, ти мене підправив справедливо:
Буденність, так би мовити, сама...
Та чи не в тому ж і найбільше диво,
Що в цьому — дива жодного нема?!

Що все нове — тепер лягає звично
В перелік наших повсякденних справ...
І це, їй-богу, дуже симпатично,
Як гарний чоловік один казав.

Але, до всього звикнувши,
здається,
З нас дехто забуває мимохіть,
Звідніль же то усе воно береться,
І що за тими буднями стоїть...

Хоч, може, і не треба щось тут радить,
Хоч я не дуже й змисний до порад,
А все ж скажу: воно, бува, не вадить
Вряди-годи оглянутись назад,

Аж на початок нашої дороги...
Не битий шлях бо вибирали ми —
Йшли першими! Й на тім шляху
під ноги
М'якенькі не стелились килими.

Та ми долали злобу, смерть, розруху,
І, вірячи у сто земних чудес,
Не тільки хліб насущний, а й мануху,
Було, вважали за делікатес.

Життя ж — ішло. Ішло — вже згідно плану:
Із букварем до закутків глухих,
Од каганця — до світла Дніпрельстану,
До трактора — од рала і сохи...

Але фашистське кодро смертоносне
Посунуло на плід наш і на цвіт,
А ми той горезвісний «дранг нах остен»
Йому зробили дрангом нах той світ.

І знов — напівголодні, напівбосі
Країну ми підводили з руїн;
І знов ставали твердо, як і досі,
На шлях життя, обнов і перемін.

І в тім поході до незгасних істин
Згуртовано, у першому ряду
Ішли і йдуть несхитно комуністи,
І ми — по них звіряємо ходу!..

Усе — тече й міняється щоднини...
А в нас — прекрасне самопочуття,
Бо зміни ті — на благо для людини:
Святий закон то нашого життя!

Знов
Партія накреслює програму
На п'ять нових звитяжних, творчих літ,
Щоб кожен з нас без гаму-тарараму
Робив конкретне діло так, як слід!

Щоб скрізь усе було у нас в порядку,
Не гайнувалась марно жодна мить;
Щоб ми жили в щедрішому достатку,
Який, до речі, нам же і творить.

Бо небеса у цьому не зарадять;
І, зрозуміло, що оте усе
Якийсь ото собі добренький дядя
Готове нам під ніс не піднесе.

А є ж такі, що узяли за моду
Завчати твердо тільки слово «Дай!».
Нахлібниками на плечах народу
Хотіли б за життя проскочити в рай.

Такі, що дбають лиш, аби напхати
Свою кишеню, рідний свій живіт,
А в стінах напакерованої хати
Вмищається для них усенький світ.

Такі, що легко норовлять прожити,
Вигадуючи, як би воно так
Громаді на копійку прислужити,
Але урвать у неї — на п'ятак...

Та право нам дано, і ми у змозі
Прибрати із дороги це сміття —
Усе, що заважає на дорозі,
Йде на смітник! Такий закон життя!..

Майбутнє наше — то лиш наша справа,
Лиш наших рук і совісті, й ума,
Кивать на когось — ми не маєм права.
Та і кивать на кого нам — нема.

Тож треба твердо взяти собі до тям:
Краса, достаток нашої землі —
Усе залежить лиш од нас із вами!
Усе! — і зокрема, і взагалі!..

Життя іде... Такий закон природи.
Міняється усе, усе тече,
На вищий свій щабель нестримно сходять.
І ми цей факт вітаєм гаряче!

Бо він — також в основі, у природі
Партійних наших планів і програм,
Щоб ми могли, з природою у згоді,
Все вище йти — у ногу із життям!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Художник В. ЗАВ'ЯЛОВ
Вірші О. ШКЛЯРИНСЬКОГО

Враги обескуражены,
враги потрясены
Реальной силой ленинских заветов:
Из нищей,
полуграмотной,
разрушенной страны
Держава поднялась —
СТРАНА СОВЕТОВ!

НА СТРАЖЕ МИРНОГО ТРУДА

Художник В. ДУВ'ЯГО
Вірші В. КАПРАЛОВОЇ

Вы не шутите, господа,
И лучше к нам не лезьте —
Защита мирного труда
У нас на первом месте.

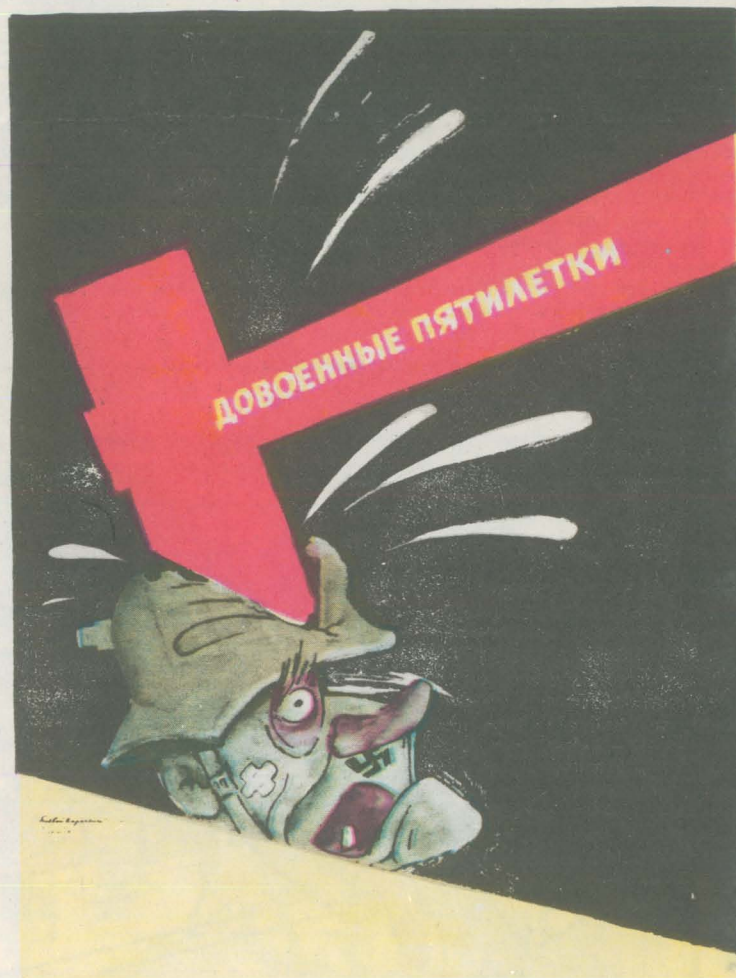
У цьому номері нашого журналу люб'язно дали згоду виступити наші давні друзі — художники славного ленінградського «Боевого карандаша». Щира їм подяка за це від усього серця українського «Перця».

Художник К. ВЛАДИМИРОВ
Вірші В. ЛЕЗУНОВА

Враги не верили в грядущий наш прогресс,
Когда мы первые плотины поднимали.
В строю у нас сегодня сотни ГЭС,
И рядом с ними атомные встали.

Художник В. ГАЛЬБА
Вірші В. ШУМИЛІНА

Герои наших первых пятилеток
Вступили в грозный час с врагами в бой,
И сокрушил фашистов в битве этой
Непобедимый наш советский строй!

«Здійснити систему заходів по збільшенню тривалості життя і трудової активності людей, зміцненню здоров'я населення».

«Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року».

ХОР КОЛО БЮВЕТУ

Під час відпочинку люди звичайно співають. Отож співи на курорті не дивина. І все ж можна сміливо твердити, що Трускавець у цьому відношенні є місцем унікальним. На жодному курорті країни не бачив я (і не лише я), щоб люди постійно (вже багато років підряд) збиралися в одному й тому ж місці (біля центрального бювету — місце, де п'ють мінеральну воду) і стихійно, не маючи штатного художнього керівника (а може, саме завдяки цьому?), організовувалися у стрункий хоровий колектив. Причому, співають люди цілком тверезі (напившись перед цим, можу присягнути, самої лише «Нафтусі»). Співають при абсолютному аншлагу. Навколо повно слухачів, частина яких раз у раз переходить у хористи. З часом, зрозуміло, повністю змінюється склад виконавців. Але тут зміна «поколінь» (на відміну від футбольних команд) проходить цілком безболісно. Змінюється дещо й репертуар, але співи лунають. Постійно!

Місцеві жителі розпізнають уже деяких ветеранів, котрі з року в рік стають заспівувачами хору. І не знати, кажуть, чого приїжджають: чи «Нафтусею» організм прополоскати, чи досхочу біля бювету наспіватися. А що? Співи — теж свого роду лікування (хоч і не до кінця, можливо, досліджене спеціалістами). Про одну таку ентузіастку розповіли мені, що вона, приїхавши до Трускавця, просто з вокзалу почимчикувала до бювету, випила «Нафтусі», проспівала кілька пісень, а вже після цього пішла оформлятися у санаторій.

Уранці, перед сніданком, слухаєш «Ой, чорна я си чорна» і «Хто з любов'ю не знається, той горя не знає», в обід, бува, лунає «В той степи глухой за-амерзал ямщик», а надвечір розлягається багатоголоса елегійна грузинська мелодія (слів, на жаль, не запам'ятав). Переконалися, що невдовзі тут, біля бювету, можна буде почути й голоси соловейків славнозвісної прибалтійської школи, і amatorів співу з Середньої Азії та й інших. Бо ж до Трускавця з'їжджаються діти різних народів.

Коли я був тут, то у санаторії «Весна», приміром, лікувався і відпочивав учасник Вітчизняної

війни пенсіонер із Туркменії Аннали Мелаєв, пастористка з Ташкента Факанабат Хакназарова, медсестра з Алма-Ати Ханум Садикова. У санаторії «Дніпро», котрий зовні нагадує модерний океанський лайнер, зустрів я працівницю ветлікарні з Латвії Алму Апініс, директора азербайджанського радгоспу «Ордибади» Мозахіма Шукюр-огли Сулейманова, колгоспного інженера з Молдавії Габриїла Талпе, таджицького колгоспника Абдураззак Бабаєва, радгоспного механізатора з Литви Антанаса Будкевічюса, єреванського шофера Ардивана Маркосіяна. А в одному з найстаріших санаторіїв — у «Каштані» — мав нагоду познайомитися з кандидатом хімічних наук із Свердловська росіяниною Вірою Лундиною та начальником залізничної станції Луцьк українцем Григорієм Мисковцем.

Поговориш із кожним — і не треба вже дивитися телепередачу «Клуб кіноподорожей». Бо ж (і так бува!) краще кілька разів почути, ніж лише один раз побачити.

Та не семими хоровими співами унікальний Трускавець. І навіть не самою чудодійною «Нафтусею», котра гарно нищить пісок і каміння (той пісок і те каміння, котрі заводяться в нирках і псують нам нашу хорошу жовч, через що інколи роблять нас людьми жовчними). Курорт унікальний ще й своєю широкою розбудовою.

Не так давно було відзначено 150-річчя Трускавця як курорту. Тобто: про цілющі якості «Нафтусі» та деяких інших мінеральних джерел другого рангу дізналися ще півтора сторіччя тому. Тоді кілька магнатів збудували тут вілли для себе і для здачі грошовитим піднаймачам. І їздили собі можновладці бавитися «на води». Вони тоді, між іншим, хоч і гроші мали, але коло бювету не співали. А Бенедьо Синиця і Сень Басараб, котрі працювали буквально поряд, у Бориславі, — вони не те що лікуватися, а пройти мимо тих особняків не наважувалися. Отакий-то був тоді курорт.

Та що вже старе згадувати. Скажемо краще, як змінився курорт, коли він набув свого справжнього, нашого, радянського значення цього слова, тобто коли став всенародною здравницею.

Не будемо зупинятися на тому, що Трускавець за післявоєнні роки перетворився з селища на місто, постійне населення його зросло в п'ятеро з гаком. І постійно перебувають тут тисячі й тисячі лише так званих організованих відпочиваючих. А ще ж є доста й тих, хто п'є «Нафтусю», як кажуть, неорганізовано.

Поговоримо про зміни, що відбулися тут за десятип'ятирічку.

Кожний новоприбулий одразу звертає увагу на санаторний комплекс ВЦРПС. Він складається з чотирьох висотних санаторіїв на тисячу місць кожний. Санаторії — немов дорогоцінні камені: «Алмаз», «Кришталь», «Рубін». Четвертий, «Бурштин», буде введено в дію у новій п'ятирічці. І ще там, у комплексі, зведено новий модерний бювет на 15 тисяч відвідувань, поліклініку, водолікарню. Там же, в нагірній частині міста, з'явиться ще один міський Будинок культури з великим концертним залом і торговельний центр.

Це щодо профспілкового комплексу. А поза ним у новій п'ятирічці буде завершено будівництво санаторіїв Міністерства сільського господарства, Міністерства важкого машинобудування, санаторію «Молдова», санаторію для інвалідів Великої Вітчизняної війни. І ряд інших. До речі, інваліди і учасники Вітчизняної війни вже й раніше мали пільги в одержанні курсівок із житлом у готелі. Проте місць для них виділялось недостатньо. Треба виділяти більше. А щоб більше виділяти, треба їх більше мати. А щоб більше мати, треба, мабуть, більше будувати готелів. У новій п'ятирічці заплановано спорудити готель на чотириста з гаком місць, де поселять «курсіовників». Але це ще проблеми до кінця не вирішити. Готелів треба мати більше.

А взагалі плани будівництва у Трускавці вражають і надихають. І мимохіть спадає на думку, що варто таки нарешті створити спеціалізований трест «Курортбуд». Він міг би будувати санаторії, оздоблені так гарно, як пансіонат «Південний», як санаторії «Прикарпаття», «Шахтар» (при відповідному фінансуванні, ясна річ). Саме такий трест міг би зайнятися й будівництвом автокемпінгу (бо, як з'ясувалося, чимало хворих на нирки останнім часом обзавелися автомашинами і ними їдуть до Трускавця), і вже запланованого критого плавального басейну (бо ті ж такі хворі воліють не втрачати за час лікування розряду з плавання), і ще не запланованого міського стадіону (де курортники могли б без відриву від лікування готуватися до здачі норм ГПО), і ще багато чого іншого міг би збудувати спеціалізований трест — запланованого і ще не запланованого, такого, що зробить Трускавець іще унікальнішим.

А втім, навіщо йому бути найунікальнішим? Він є і хоче бути звичайним сучасним радянським курортом.

От лише хіба співи коло бювету... Так це ж і іншим курортам не заказано.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Скажіть, будь ласка, вам ніхто не приносив почуття гумору?

НЕБИЛИЦІ

— Преміювати б варт Івана,
Мені ж, як чесно, то — догана.

Дружина чоловіка лає:
— Він зайві гроші заробляє.

— Квартиру? Ні! Адже мені
З коханим рай і в курені.

Шеф так підлеглого любив,
Що все за нього сам робив.

— П'ятірку? Ні! — студент поблід, —
Мені поставить трійку слід!

— Мені, — відрубувала всім, —
Не тридцять п'ять, а сорок сім!

В пивній не брав до пива раків.
— Набридли! — аж скривився Яків.

— Мені на вищу йти посаду?
Не заслужив! На нижчу сяду.

Підлеглий провинився, а зав
Усю вину на себе взяв.

— Цю роль — та іншому б артисту:
Не вистачить у мене хисту.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мамаївці (нинішні Новосілки) — це село. Недалеко від Чернівців. На Північній Буковині. Чудове село. Багате село. І людьми, і красою, і врожаюми, і талантами.

Візьміть, приміром, новосілчанина Дениса Івановича Стасюка, Героя Соціалістичної Праці, голову колгоспу. Звичайний начебто собі чоловік. А слухаєш його — дух захоплює. Таке мислення! Такі знання! Тут вам і педагог, і економіст, і господарник, і соціолог. Дивлюся на нього і так мені й кортить... Ну, аж з язика звисає:

— Денисе Івановичу, і все ви ото самі? А колись же поміщик Зінгер запевняв і переконував: «Мужик без пана, що віз без дишла».

Денис Іванович лукаво-лагідно посміхається, а тоді каже:

— Не сам!
— От бачите, — ніби радію я. — Я ж відчував. Із ким же?
— Вам поіменно?
— Поіменно, — кажу, — поіменно.

— Тоді пишть: телятниця Марія Паскар, Лідія Носовкіна, доярки Півонія Лагодина, Медорія Демчук, механізатори Степан Товстовський, Дмитро Подільчук, ланкові Дудчак Марія, Торанчук Сідонія, Григорашук Рахіля...

— Стоп... — перебиваю. — Тисячу вибачень, Денисе Івановичу. Це ж яка Рахіля Григорашук? Чи не ота, що уже кілька років на пенсії? Чи не ота, про яку канадський турист Іларій Прокіп у книжечці «На землі моїх предків» писав... Дозвольте процитувати:

«На прикладі колгоспу імені Леніна, що знаходиться недалеко від Чернівців, добре видно, як розумно і економічно тут господарюють... Колектив сільського господарства змінив долю людей. Ілюстрацією цього може слугувати доля видатної 60-річної жінки Рахілі Григорашук, Герої Соціалістичної Праці, нині пенсіонерки...

Ій було біля чотирьох років, коли батько у важких пошуках за шматком хліба емігрував до Канади. Там на залізниці помер. Виходу в сім'ї Григорашуків іншого не було, як видати 14-річну Рахілю заміж...»

«На основі піднесення економіки, підвищення ефективності суспільного виробництва забезпечити дальше зростання народного добробуту, розвиток соціалістичного способу життя, всієї системи суспільних відносин».

«Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року».

— Невже це про неї? — уточнюю.
— Про неї. Так, Рахіля Юріївна уже кілька років на пенсії, але вона працює. Ланкова бригади пенсіонерів, співає в хорі-ланці.

А візьміть Іллю Клевчука, члена колишнього підпільного Центрального Комітету Компартії Буковини. — Хочемо до матері — до України Радянської! Підемо з Україною більшовиків! Ми за Леніна! — проголосив він у Чернівцях у 1918 році.

Іллю Клевчука за ці слова закатували румунські бояри. Але слова його були мовлені, зерно посіяно. І коли ви їхатимете з Чернівців чи на Чернівці гарним асфальтовим гостинцем, що пересікає навіп Новосілку, зверніть кілька метрів убік. Зупиніться, схиліть голову в шанобі перед пам'ятником волелюбному борцю за свободу свого краю — Іллі Клевчуку.

Схиліть голову і підніміть її. Огляньтеся навкруги. Якщо ви, наприклад, людина вже в літах і колись приїздили у старі Мамаївці, то тепер, за Радянської влади, не пізнаєте їх!

По-перше, стріх уже нема. І давно. По-друге, болота і калюж теж нема. Є тут життя. Нове життя. Нова, радянська біографія села. Новосілівська біографія. З новими законами. З новими порядками. З новими людьми. Роботящими людьми,

талановитими людьми. І все це, уявіть собі, без поміщика Зінгера. Колишні буковинські мужики та їхні діти стали господарями своєї долі. Живуть, газдують і відпочивають. Посміхаються, співають пісень, ходять до шкіл. Не до чужих — до своїх. Рідних. Звичайних і музичних (у Новосілках і така є). Хліба не просять, не шукають. Але прохачі, ніде правди діти, є.

— І чимало, — посміхається Денис Іванович. — Ось тут на порозі кабінету, бува, стануть і ледь не плачуть: «Денисе Івановичу, хочу мотоцикла... Денисе Івановичу, хочу автомашину... Денисе Івановичу...» Ну просто спасу нема! Але ви, здається, не про це питали. Як ми без поміщика Зінгера газдуємо? А ви ліпше Захарія Дмитровича Глухонюка запитайте! Нашого таки новосілчанина. Близько двадцяти років головував у сусідньому селі. Теж Герой Соціалістичної Праці...

Ще один колишній бідак і ще один нинішній Герой — Василь Петрович Григорашук 19 років газдував у Новосілках. І теж справлявся — і як голова колгоспу, і як господар своєї власної долі. І теж, уявіть собі, без поміщика Зінгера.

А візьміть, для прикладу, новосілчанина Корнія Товстоюка — лауреата Державної премії УРСР у галузі науки і техніки. Це ж він пред-

ставляв науку Радянської держави на міжнародній нараді вчених фізиків у галузі напівпровідників, організованій ЮНЕСКО у Парижі.

А наукові праці доктора фізикоматематичних наук Юрія Подільчука з інституту імені Патона. А заслужений художник республіки Володимир Кокоянчук, кандидати наук О. Глібка, В. Кудринський, З. Товстоюк, І. Лук'янюк!.. А тепер візьміть учителів, лікарів, офіцерів, агрономів, зоотехніків, директорів, голів. І все це — новосілчани. І все це самі. Самі керують. Самі учать. Самі учаться. Самі відкривають. Усе самі. Без поміщика Зінгера.

І все це люди з тих самісіньких Мамаївців, де сорок років тому була одна лише молотарка на 15 дворів і один плуг. А тепер на полях колгоспу імені Леніна ціла армія потужних тракторів, комбайнів, автомашин (вантажних), близько двохсот автомобілів власних.

За панування Зінгера письменних людей у Мамаївцях було, як кіт наплакав. А за Радянської влади? Вам потрібні цифри? Будь ласка. 256 мають вищу освіту, 1015 — середню. Якщо в ті чорні роки на Північній Буковині не стало жодної української школи, то на сьогодні в самих лише Новосілках дві українські школи — середня і восьмирічна, одна музична школа, одна, як пишуть у протоколах, дитяча установа, два фельдшерсько-акушерські пункти, 5 бібліотек, стоматологічний кабінет, профілакторій, 13 торговельних точок. І плюс електрифікація, газифікація, радіофікація...

Не кажучи вже про ощадкасу, де кожний третій новосілчанин — вкладник. Але й це ще не все. У селі є чудовий стадіон, у селі — цікавий музей, у селі — Будинок культури. У селі — насіннева станція, побутокмбінат, птахофабрика і теплично-овочевий комбінат, який щороку даватиме понад 1840 тонн помідорів та огірків.

Отож залишається тільки перефразувати слова поета:

Не ті тепер Мамаївці...

І від себе додати:

І люди не ті...

Олег ЧОРНОГУЗ.

Чернівецька область.

АДЕР

ГУМОРЕСКА

Еркін вдало почав дистанцію. Вирвавшись на старті, легко обійшов суперника. Хороший початок — запорука успіху. Цей афоризм був його життєвим кредо. І ще спринтер не любив, коли йому дихали в потилицю. В такій ситуації він почувався непевно, втрачав багато моральних сил, які були так потрібні для перемоги. Лише відірвавшись від супротивника на значну відстань, почував себе в безпеці.

Біг з перешкодами був його улюбленим видом спорту. Але перемоги ніколи не давалися легко. Ось і зараз відчув, що не в найкращій формі. Вже стугоніло у скронях, серце рвалося з грудей. А темп — високий! «Тільки б не зійти з дистанції, тільки б витримати це перевантаження, — гарячково билася думка. — Ще ривок!.. Ще...».

Десь за дев'ятою перешкодою відчув полегкість. Сил мовби подвоїлось. Прийшло друге дихання.

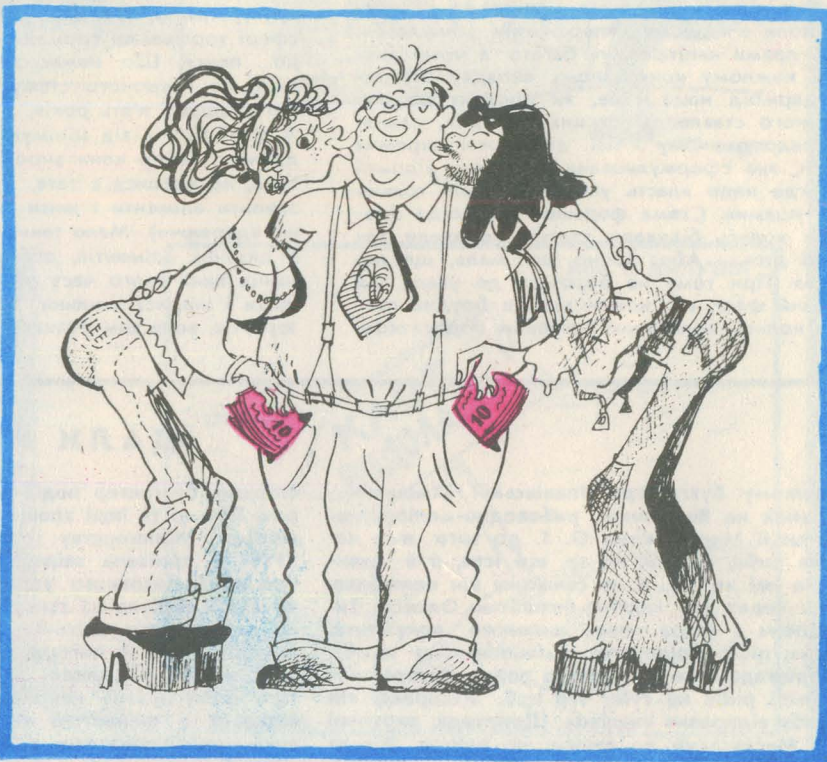
До фінішу залишалося якихось сто метрів. Озирнувся. Суперник відстав, але в тому ж темпі долає відстань. Ні, він не претендував у склад збірної олімпійської, хотів лише перемоги.

Еркін ще наддав сил. Стрибав через перешкоди, мов кенгуру. Останні метри доріжки рябіли в очах.

На фініші пригнувся — і відчайдушним стрибком кинувся у лаз муру. З сумкою, наповненою ковбасними виробами, залишив позаду себе територію м'ясокомбінату. Сьогодні він знову став лідером у двобої з майстром зміни.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

Дорогі діточки.

Народ радянський впевнено крокує вперед і зустрічає XXVI з'їзд КПРС новими трудовими зверненнями. Народ достроково здає об'єкти: нові заводи, фабрики, нафтопроводи, греблі, житлові масиви.

Ми, фейлетоністи, маємо справу із суб'єктами. З тими суб'єктами, котрі заважають вчасно і доброякісно здавати об'єкти. Суб'єктів цих у перчанському «табелі про ранги» не так, щоб багато за асортиментом, але, на превеликий жаль, вистачає за валом. Вони плутаються під ногами, нерентабельним вантажем повисають на трудових руках, никають в нашому житті, як собаки в сливах, заважаючи, кожен у міру своїх нечистих сил, рухатись вперед.

З ними треба боротися. І з ними борються. Всіма наявними засобами. Від дошкульного слова на зборах чи у фейлетоні до відповідних статей карного кодексу включно. З ними борються, а їх не вбуває. І настав час взяти їх за петельки та трусонуть так, щоб ластовиння з носів обсипалось.

З кого почати? З ледаря? Слів немає — противна личина. Що вб'єш, те й в'їде. З випивохи? І цей тип не цукор. На приязнь нашу та симпатію йому розраховувати не доводиться. З прогульника? Він, гемонський, у трудовому процесі — гиря на ногах, пута на руках.

З дармоїда? З нього, товариші, мабуть, з нього, бо він за шкідливістю своєю і соціальною небезпечністю стоїть не на останньому місці серед згаданих суб'єктів. Це про нього народна мудрість сказала: «Дешевше поховати, ніж прохачувати». Мудрість, що ж — було б сказано, а він, сатана, «ховатися» в сиру землю не спішить, він любить харчуватися. До того ж, харчуватися калорійно, смачно, поживно і, в обов'язковому порядку — надармовичину.

Звідки він береться, дармоїд, дармоїд густо-

«Необхідно здійснити додаткові заходи по боротьбі з порушниками трудової дисципліни, п'яницями, хуліганськими, дармоїдами, з тими, хто прагне наживатися за рахунок нашого суспільства. Треба нагадувати тим, кому слід, основоположний принцип соціалізму — «хто не працює, той не їсть».

(З виступу члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК Компартії України товариша В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО на Дніпропетровській обласній партійній конференції).

СУБ'ЄКТ

Сатиричний об'єкт номер один

псовий, «кришталево-чистий», без домішок, дармоїд, що навіть не визнає за потрібне маскуватися під трудягу, дармоїд, що ніколи не мав трудової книжки, не збирається її мати і навіть пишається цим, дармоїд, що не заробив жодної копійки чесною працею, а, між тим, жере в три горла. Не перевелися ще бажаючі мимрити, коли мова заходить про дармоїдство, про «пережитки минулого», про «родимі плями капіталізму» і т. д. Давайте будемо справедливими. Давайте придивимось уважніше і дійдемо висновку, що коли в цілому «пережитки минулого», «родимі плями капіталізму» багато в чому винні, то в кожному конкретному випадку сьогоднішній дармоїд ніщо інше, як продукт нашого ліберального ставлення до цих суб'єктів, слинявого псевдогуманізму і тієї діяльності окремих громадян, яка сформульована в рядках відомої байки: «Где надо власть употребить, он только хлопает ушами». Схема формації дармоїда проста: «Ми колись бідували, статків не знали, так хай наші діти...» Або: «Воно ще мале, ще наробиться». При тому не береться до уваги той біологічний факт, що кожна велика брудна свиня була колись маленьким рожевим поросятком.

Сьогодні воно «мале», не може помити після себе тарілку, хай мама чи бабуся, а завтра у нього сіються вуса, воно вже таке «мале», що батькові штани на нього малі, але хай на його штани заробляє батько. «Мале» ще погуляє. Потім одружиться. Сідає на шию тестеві й тещі, за сумісництвом сидючи на ший тата й мами, а коли вони повмирають, перелазить на шию дружини. Дружині набриднє, — скине, розлучиться... Не біда, на його вік наречених вистачить, знайде другу, третю, бажано таку, щоб працювала в сфері торгівлі чи громадського харчування. І так до... пенсії. Що, немає з чого пенсії нараховувати, бо трудового стажу не набереться не те що двадцять п'ять років, а й двадцять п'ять днів? А діти? Діти — від мінімум двох, а то й чотирьох дружин. Тепер вони вирости, працюють (хвалити бога, не вдалися в тата, з них через суд можна злупити аліменти і жити далі, палець об палець не вдаряючи). Мало таких паразитів, що живуть з дитячих аліментів, оббирають дітей, на виховання яких свого часу не затратили жодної копійки і жодної хвилини, мало? А ви попитайте у юристів, вони вам розкажуть.

Якесь дивне розбещення відбувається на всіх етапах, починаючи із сім'ї, дитсадка, школи, інституту, трудового колективу, коли дармоїда, вряди-годи, на день-два вдається туди затягнути. Безнадійного ледаря, неробу, потенційного дармоїда чомусь опікають, шефствують над ним, допомагають йому всі — буквально всі намагаються знайти йому заняття для душі. Він видрючується, чинить шалений опір, але нікому з опікунів в голову не прийде звинуватити в цьому його самого. Ні! Винні довікола нього всі, аж до няні, що висаджувала його в дитсадку на горшечок, тільки він не винен. Йому, бачте, не змогли знайти заняття для душі! А чи є в нього взагалі та душа, ніхто собі так і не завдає клопоту над тим задуматись. У нього є шлунок. Це — безперечно. Шлунок, який з особливою насолодою перетравлює дармовий харч. Так вже він хитро влаштований, цей шлунок, така вже в нього фізіологія — давай дармовий харч! Дармоїд жирує, жиріє і поплыває в обличчя тим, хто так і не зміг знайти йому заняття «для душі». Але ж чому інтереси цілого суспільства повинні приноситись в жертву чиемусь шлункові без душі? Чому існує клімат, при якому дармоїд може аж до сивого волосся черпати гущу з громадського казана, не вкинувши туди і рисочки? Про економічний ефект такого феномена говорилось вище. Скажемо про ефект моральний, соціальний. Дармоїд небезпечніший скаженої собаки, бо й він казиться від жиру і, рано чи пізно, в більшості випадків стає карним злочинцем. Але це півбіди. Скажена собака вкусить одного-двох, їм зроблять щеплення, нейтралізують вірус, врятують від смерті. Дармоїд кусає десятки людей навколо себе, особливо молодь, дітей, а вакцини від вірусу дармоїдства немає, щеплення не зробиш. І дармоїд отрує молоді душі, розбещує їх, розтліває, вчить дітей і підлітків пиячити, грати в карти, ба й красти, а най-

головніше — дивитися на будь-яку роботу як на заняття не гідне «справжнього» чоловіка. Легкодухі, інертні дуже швидко стають на його доріжку. У них живий приклад перед очима — дядя нічого не робить, гуляє, розважається, обов'язків ніяких. Та вони йому й не потрібні, він сам, добровільно від них відмовився. І вже самим цим фактом вчинив страшний злочин: посягнув на священну суть людини — трудитися. Ось чому цей суб'єкт повинен стати сатиричним об'єктом номер один. Але фейлетон тут не панацея, дармоїд може його й не прочитати.

Є в нашому карному кодексі дуже (хай мені пробачить юриспруденція такий не толерантний вислів) тендітна стаття, котра передбачає шість місяців позбавлення волі за злісне дармоїдство. Ве-елика кара для дармоїда — шість місяців на казенних харчах відсипатися на нарах. Проте й цей меч Немезиди іржавіє в піхвах. Чи часто притягається дармоїд до судової відповідальності? Хто чув про такий випадок? Я, особисто, не чув. А між тим, «владсть употребить» пора, ой як пора...

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Старшому бухгалтеру Уланівської (Хмельницький район на Вінниччині) рибоводно-меліоративної станції Мисевському О. Т. до того вже набридла риба, що він не те, що їсти, а й дивитись на неї не міг. А от свининку він полюбляв. І саме через оту «любов-нелюбов» Олексій Тимофійович і склав якось липового документа, за яким нібито відпустив Хмельницькому комбінату громадського харчування понад півтори тони свіжої риби на суму 570 крб. Насправді він цю рибу відправив «наліво». Щоправда, виручені гроші Мисевський до кишені не поклав. Він за них купив... кабання. Собі, звичайно. Згодом

старший бухгалтер подібний експеримент повторив. Про ці та інші зловживання на станції стало відомо Міністерству сільського господарства УРСР. І приїхала звіти на станцію головний бухгалтер головного управління рибництва Сахно Г. Ю. Побула на станції, склала акта, від якого за кілометр відгонило «липою» і окозамилюванням, та й поїхала собі. А от у міністерстві, як це не дивно, такому актові повірили. Про отаку досить непривабливу історію розповідалося у фейлетоні «Уланівські перетворювачі», опублікованому у № 22 журналу за 1980 рік.

Заступник міністра сільського господарства УРСР А. М. Окопний повідомив редакцію, що міністерство розглянуло фейлетон і критику визнано правильною. За недбале ставлення до службових обов'язків та фальсифікацію документів Мисевського О. Т. з посади старшого бухгалтера звільнено. Директору станції Янковському П. Ф. оголошено сувору догану. Що ж до Сахно Г. Ю., то вона нині вже теж не працює головним бухгалтером головного управління рибництва.

Міністерство вживає необхідних заходів до поліпшення роботи Уланівської станції.

— Господин Рабочий, объясните:
КАКИМ ОБРАЗОМ
Ваша страна достигла
таких невероятных успехов?

— СОВЕТСКИМ!

Братей Карандаш
Издательство
Художник РСФСР

«Значно поліпшити побутове обслуговування населення... Підвищити якість виконання замовлень і культуру обслуговування».

«Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року».

ЗАГАЛОМ І ЗОКРЕМА

Уявляєте, як гарно жилося б деяким товаришам-керівникам, якби з них питали лише «загалом» і не питали «зокрема»? Не життя було б, а, як казав один літературний персонаж, «сплошное удовольствие». Ну, от візьмемо хоча б керівників Ворошиловградського обласного управління побутового обслуговування населення. Головний інженер управління Емма Степанівна Ляшенко почала розмову саме з узагальнень.

— Найбільш узагальнюючим показником, що характеризує кінцеві результати діяльності підприємств нашої системи, є показник об'єму реалізації побутових послуг на одного жителя. А він за дев'ять місяців 1980 року становив 16 крб. 14 коп. і збільшився порівняно з відповідним періодом 1979 року на 41 коп.

Невже не зрозуміло, що має місце неабиякий прогрес? Тут би й за-

крити кореспондентові свого записника, подякувати за увагу і, так би мовити, — до наступної зустрічі. Так ні. Розкажіть про це, розясніть оте... Ще й скаргами цікавляться...

— Бувають скарги, — каже Емма Степанівна. — Але реагування на них, якщо без зайвої скромності, у нас на висоті. Тут ми себе навіть децю перестраховуємо.

— ???

— Ми настільки серйозно ставимося до скарг, що розглядаємо їх протягом десяти днів. Хоч, як відомо, загальноприйнятий строк — один місяць.

І Емма Степанівна люб'язно пропонує відповідну папку. В ній акуратно підшито, в ідеальному хронологічному порядку розміщено безліч папірців. Ця скарга закрита, Соболя О. Д. з села Верхня Дуванка

Сватівського району теж закрита. В ній говориться про зволікання з ремонтом холодильника «Донбасс-8». Відповідь, що її дало управління, свідчить про те, що холодильник відремонтовано, а винних покарано. Ну що ж, думаю собі, буду у Сватівському районі — поцікавлюся, як працює холодильник громадянина Соболя.

Побував я у селі Верхня Дуванка. Зустрівся зі скаржником. Переконався, що справді холодильник його відремонтовано. Тільки ж ремонтувала його не служба Емми Степанівни, а місцевий умілець!!! Представник же служби побуту з'явився на квартирі громадянина Соболя аж через півроку після здачі агрегата в ремонт — з'явився для того, щоб узяти підтвердження: відремонтовано. А ким — нехай здогадуються...

Випало побувати ще в одного

скаржника — громадянки Новикової О. І. з селища Фрунзе Слав'яносербського району. Свій холодильник «Апшерон» вона одвезла на ремонт в м. Кіровськ ще на початку 1980 року.

— Ну, покажіть ваш «Апшерон». Задоволені ремонтом?

— Ви що, приїхали спеціально з Кисва, щоб поглузувати? З мене досить знущань місцевих ремонтників. Нема мого холодильника!

— Тобто як? Я ж власними очима бачив відповідь, яку вам надіслали з облуправління. Там чорним по білому написано: холодильник відремонтовано.

— Совісті в них немає, якщо пишуть таке. Я позавчора була в майстерні. Холодильника ніхто й не думає ремонтувати. Ще й пригрозили, що, коли не заберу своє барахло, то викинуть геть. Грубощів наслухалася там — гидко згадувати...

Оце вам «загалом» і «зокрема». Серед отого «зокрема», при згадці про котре деяких побутовців кидає в холодний піт, — мізерна кількість виконаних послуг по хімчистці (проти запланованої), індивідуальному пошиттю одягу, взуття, виготовленню меблів. Це, крім того, лазні, що їх опікають райпобуткомбінати і які, себто лазні, або ж на замках, як приміром у селі Містки Сватівського району, або ж працюють з хронічними перебоями. Це сільські комплексно-приймальні пункти, що їх не збудовано у Сватівському, Краснодонському, Старобільському, Троїцькому та інших районах, хоч таке будівництво було передбачене постановою бюро обкому партії та облвиконкому ще в 1976 році.

Отакі вони, діла. Загалом і зокрема.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

— Ну, от тепер вчителі не будуть скаржитись на те, що йому в одне вухо влітає, а в друге вилітає.

ХАРАКТЕРИСТИКА

...А як збори цехові
Йшли уже до rischi —
Головуючий підвісь,
Взяв якусь записку:
— Тут ось маєм папірця
На Грача Пилипа...
То ж обговорим молодця
За одним вже рипом.
Хто бажаючи?.. Прощу!..
Ось трибуна близько...
Вийшов спусар:
— Грач, скажу...
Хлопець — товариський.
Хтось, припустім, погука —
Він верткий, мов дзига:
І позичить трояка,
І, де треба, збіга...

Токар спусаря змінив:
— Як Пилип при ділі, —
Я найвище б оцінив
Руки його вмілі!..
Він зварганить, як ніхто,
Лиш його попросять,
Скажем: тягу для авто...
Штуцер для насоса...
— Гідний, що там і казати!..
— Закругляй дебати!..
— Слід Грача преміювати!..
— На курорт посли!..
— Отже, — голова почав
Об графина стукать...
Всі — не проти, щоб Грача
Взяти на поруки?
Володимир ЧУБЕНКО.

ЗАРУБКА

ГУМОРЕСКА

Збираючись у ліс по гриби, Степан Онуфрійович Давискиба зашпав за широкий пояс штанів величезну сокиру.
— Тату, а навіщо сокира? — запитав його шестирічний син Гриня, коли вони уже вийшли з хати, проминули свій садок з акуратно побіленими стовбурами яблунь та груш і зачинили за собою хвіртку. — Хіба ми будемо рубати гриби?
— Ге-ге, таке скажеш! — відгукнувся Давискиба, відчиняючи дверцята «Жигулі». — Сокира, братику ти мій, потрібна для того, щоб не заблукати в лісі.
— Щоб не заблукати? — здивувався Гриня. — То, виходить, це сокира-компас? А де ж у неї стрілки?
— Ге-ге-ге! — знову розсміявся Степан Онуфрійович і ввімкнув мотор. — Стрілки у сокири, братику ти мій, на лезі. Чим гостріше лезо, тим точніше воно показує шлях. От зараз побачиш...
Від містечка до лісу було кілометрів із десять. Гриня, якого батько уперше взяв із собою по гриби, підстрибував на м'якому автомобільному сидінні й захоплено повискував.
На узліссі Давискиба загнав машину в зарості ліщини, дістав із багажника два кошики, один із них вручив синові, у вільну руку взяв сокиру й скомандував:
— Уперед, Гриню!
— Уперед! — закричав Гриня й чимдуж рванув у жовто-червону осінню гушавину.
— Гей, братику, не поспішай! — зупинив його Давискиба. — Треба ж нашим компасом шлях відмітити.
Заінтригований Гриня тут же повернув назад.
— Як, як відмітити?

— А ось так, — сказав Давискиба й хвацько загнав сокиру в стовбур найближчого дерева. Потім висмикнув її і ще кілька разів хряснув у те ж саме місце. За кільканадцять секунд на стовбурі з'явилася глибока і рівна зарубка.
Гриня, розкривши рота, ошелешено спостерігав за батьковими маніпуляціями.
— Дереву ж боляче, тату! — пропитував він голосом ще тоншим, ніж звичайно.
— Тю, дурний, — мовив Степан Онуфрійович і закрокував углиб лісу. — Хто це тобі таке навігадував?
— Ганна Василівна у дитсадку, — ображено заявив Гриня, вистрибом поспішаючи за Давискибою. — Вона завжди каже, що дерева живі і відчують.
— Ге-ге! — відреагував Степан Онуфрійович. — Що вона там розуміє, твоя Ганна Василівна! Дерево — воно і є дерево, затам, братику ти мій. Я цих зарубок за своє життя тисячі наставив, і нічого. Лісу не поменшало.
Він зупинився, розмахнувся і майстерно вибив на молодому дубові ще одну позначку.
— Не сумуй, Гриню! — підбадьорив Давискиба сина. — Лісу на наш із тобою вік вистачить. Он дивись, скільки цього дерева навколо. Рубай і не думай! На...
І Степан Онуфрійович рушив далі, час від часу зупиняючись і вгрізаючи сокирою в дерева на своєму грибному маршруті...
...Наступного ранку Давискиба прокинувся пізно. Дружина маринувала на кухні борщички, опеньки та маслюки, і звіти били в ніздрі гострі апетитні пахощі.

Степан Онуфрійович потягнувся у ліжку, позіхнув і заляк із розкритим ротом: за вікном, у садку, він почув лункі удари сокири і різноголосий дитячий гамір.
Мало не пробивши головою двері, Степан Онуфрійович розжареним метеором вилетів у двір.
Оточений гуртом приятелів, шестирічний Гриня діловито токав сокирою по стовбуру найплодоноснішої з Давискибних груш. На доброму десятку дерев у саду ехидними посмішками зяяли неокорінні зарубки.
— Ти що ж це, ірوده, наробив?! — страшним голосом заволав Степан Онуфрійович, кидаючись у гущу юного покоління і видаючи з Грининих рук сокиру. — Ге... ге... геть звідси зараз же, негіднику! Маріє, Маріє!
На ганок із алюмінієвою мискою в руках вибігла дружина. Побачивши понівечені дерева, вона випустила миску і сплеснула долонями. Миска покотилася по доріжці й лягла коло ніг Давискиби. Він спересердя люто підвів її босою правцею, миска із свистом злетіла в повітря і врізалася у «Жигулі», які стояли біля хати під навісом. На лівому крилі машини з'явилася зарубка, теж на диво схожа на ехидну посмішку.
Давискиба заревів, побіг до машини і подолом сорочки став із неймовірною швидкістю розтирати зарубку, мовби сподіваючись, що від тертя вона щезне. Потім у стані цілковитої прострації кинувся до найплодоноснішої груші й заходився ніжно гладити її стовбур.
Дітлахи, наче наполохані горобці, фуркнули на вулицю і звіти зирлили крізь шпарини у паркані блискучими очима.
Малий Гриня підійшов до батька, посопів носом і розсудливо мовив:
— Не переживай, тату. На наш вік цього добра вистачить.
І додав:
— Братику ти мій...

Володимир ЧЕПІГА.

— Мій Віталік дуже любить тварин.

КОХАННЯ І ГУДИЗЬК

ГУМОРЕСКА

— Ти кохаєш мене? — спитала я у свого Олександра на другий день після весілля.
— Дуже кохаю, — відповів він і додав, — але в мене відірвався гудзик від манжета. Прийши, будь ласка.
Я сіла й пришила йому гудзика.
— Як я тобі подобаюся? — запитала я, з'явившись перед чоловіком у новій бархатній сукні, що зшила спеціально для новорічного балу.
— Дуже подобаєшся, — відповів він. — До речі, у мене відірвався гудзик від комірка. Прийши, якщо тобі це не важко.
Я сіла й пришила йому гудзика.
— Тобі хороше зі мною? — пригорнулася до нього увечері я, повертаючись з театру додому тихою темною вуличкою.
— Дуже хороше, — відповів Олександр. — Дивись...
Я підняла очі, щоб побачити зорі,

про які, він мені завжди говорив до одруження. Але він перебив.
— Дивись, у мене знову відірвався гудзик. Цього разу від плаща. Обов'язково прийши, коли прийдемо додому.
Додому добрались мовчки. Я сіла й пришила йому гудзика.
— Візьми свій плащ, — ображено сказала я. — Він тобі дорожчий за мене.
— Не зрозумів, — спокійно мовив Олександр.

— Що тут розуміти? Ти зовсім мене не любиш. Тобі байдуже, який я маю вигляд, як ставлюсь до тебе. Як я себе почувую. Я це уже давно зрозуміла. Я потрібна тобі лише для того, щоб пришивати гудзики.
Вранці Олександр прийшов у кухню і вперше поцікавився:
— Люба, як ти себе почував?
— Дякую, мій любий, добре, — відповіла я.
— У тебе сьогодні чудовий вигляд, — продовжував він.

«Вплинуло, здається», зраділа я.
— Пробач, я справді був неуважний до тебе, — продовжував лагідно він. — Але від нині обіцяю, що з цим покінчено раз і назавжди. Я дуже тебе кохаю.
У мене від хвилювання зайшлося серце, і сльози щастя навернулися на очі.
Все ж таки, мій Олександр чудовий, і як я могла дорікати йому цим нещасними гудзиками? Він, бідний, мабуть, промучився цілу ніч. Даремно я образила його вчора. Ніколи собі цього не прощу.
— Я дуже тебе кохаю, — пригорнув Олександр мене до грудей. — Але вибач, будь ласка, у мене знову відірвався гудзик. Цього разу від піджака. Прийши. Дуже тебе прошу.
Я зітхнула і сіла пришивати йому черговий гудзик.
О. ХУРГІН.
м. Дніпропетровськ.

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

● Один залишає підприємство, бо не може одержати від нього квартиру, інший — бо вже одержав її.
● Поки начальник привчив його до порядку, сам привчився до валідола.
● Всі свої службові обов'язки довіряв виконувати іншим. І тільки зарплату одержував сам.
● Якщо людина ніяк не може знайти собі роботу до душі, то слід подумати, що ж то за душа.
Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ли бажання висловити обурення не збігається з можливістю.
● З усіх розділових знаків найталантишій — крапка.
● Кількість голів залежить і від якості голів футболістів.
Юрій РИБНИКОВ.
● Поки один раз відміряєш, інші сім разів відріжуть.
● Якщо вас не влаштовує зарплата, віддайте її дружині.
● І зелені критики вміють чорнити.
● Вегетаріанець, а скільки підлег-лих з'їв!
Олег СЕІН.

СЛУЧАЙ

С иностранным туристом

У НАС
БЕСПЛАТНОЕ ЛЕЧЕНИЕ -
НА ТО СОВЕТСКИЙ ЕСТЬ
ЗАКОН.

ГЕОГРАФІЯ І ВОВЧИЙ АПЕТИТ

Уявіть собі таке: на уроці географії учитель просить учня показати на карті Атлантичний океан, а той учень обводить указкою не тільки Атлантичний, а чи й не все, зафарбоване у голубий колір,— Тихий, Індійський океан із Персидською затокою, а там прихоплює заодно ще й Середземне море... У класі, звичайно,— сміх... І ви, при всій своїй розважливості, теж, мабуть, не стрималися б од усмішки.

Та коли щось схоже відбувається не в школі і не з дітьми, а з дипломатами, державними діячами, генералами і навіть із титулованими ученими, то тут уже не до сміху...

Ну, скажете ви, таке уявити не зовсім із руки, навіть коли про школу йдеться, хоч, щоправда, подібне в школі може бути. Але щоб із поважними дорослими дядями...

Ой, не поспішайте: у штаб-квартирі Північно-атлантичного блоку, який здебільшого іменують його стислою назвою НАТО, поняття Атлантичного океану витлумачують точнісінько так, як отой, не переобтяжений знаннями учень. Щоправда, у даному разі все пояснюється не браком елементарних географічних знань, а зовсім іншим.

Та перш ніж перейти до географії, киньмо погляд на історію. Порівняно недавно.

Коли у 1949 році той блок утворювався, його було офіційно найменовано так: «Організація договору країн Північної Атлантики». Наголошуємо: Північної Атлантики! Звідси й англійська аббревіатура — НАТО. Та й у статуті блоку було записано, що сфера його дії географічно обмежується територією його членів у Європі й Північній Америці, а тими членами можуть бути країни, що омиваються водами північної Атлантики. Іще раз повторимо, як то кажуть, для повної ясності: Північної Атлантики. Що ж стоїть самої акваторії океану, то в статуті НАТО записано, що йдеться про ту її частину, яка лежить на північ від тропіка Рака.

Ті, хто зафіксував у статуті нового блоку ці координати, напевне ж знали, де починається

та де кінчається Північна Атлантика і де тропік Рака проходить. Але, як по тому виявилось, для них одна справа — знати і записати, а зовсім інша — дотримуватися записаного. Отож не бавом, нічого сумняшся, приплюсували до того блоку Італію та Люксембург. Хоч Італія безпосереднього виходу в Атлантику не має, а про, так би мовити, суто сухопутний Люксембург взагалі й говорити нічого. Згодом долучили до компанії іще й Грецію та Туреччину, хоча й школярки, крім, мабуть, отого, на початку згаданого, знають, що ці країни аж ніяким робом не ліпляться до північної частини Атлантичного океану.

Уже тоді, наприкінці 40-х і на початку 50-х років, у штаб-квартирі НАТО об'явилися шарлатани від географії, які почали твердити, що саме поняття «Північна Атлантика» потребує «широкого розуміння». І заповзялися це поняття відповідно «розширювати», напускати туману на давно відомі, усталені географічні істини.

А далі — пішло-поїхало! Прикриваючи машкарою «захисту» так званих «життєвих інтересів» свій вовчий апетит до чужих багатств, свої справжні захлапні інтереси, натовські «географи» виробляють із бідлашною географією таке, що в жодні ворота не лізе. От горезвісний генераль-

ний секретар НАТО Йозеф Лунс просто собі взяв та вирік отаке географічне «одкровення»: «Не можна обмежувати поняття про Атлантику ніякими географічними межами. Всі райони світу, де ми маємо наші життєві інтереси, належать до Атлантичної сфери».

Від Лунса не відстає і верховний головнокомандувач об'єднаними збройними силами НАТО в Європі американський генерал Б. Роджерс.

— Хто це сказав, — бундючно запитує він, — що географічні поняття вічні й незмінні!

Як бачите, цей задержуватий воляк уже зовсім стоїть за епохальні пертурбації у географії. А йдеться в даному випадку саме про те, як би раз і назавжди приписати до сфери Атлантики Персидську затоку та Індійський океан. Від цих генеральських викрутасів тхне нафтою. Близько-східною.

Географічні вправи «атлантистів» не знають жодних меж — ні географічних, ні здорового глузду. От є у Сполучених Штатах такий собі науковий журнал із досить довгою назвою — «Юнайтед Стейтс нейвл інстит'ют просідінг», що в перекладі означає: «Наукові записки інституту військово-морського флоту США». Так от із нього дізнаємося, що «поняття «Атлантика» не можна обмежувати самим Атлантичним океаном». Чому! А тому, що, як розтлумачується в тому журналі, «відомо ж, що десь води цього океану зливаються-таки з водами Тихого та інших океанів».

Отак-то, кумасю!..

Натовські «географи» явно не ладять із географією. Та й не тільки з нею: з історією, навіть зовсім недавною, у них теж не все гаразд — начебто призабули вони, що були вже інші охочі до різних вправ із географічною картою, і робили це також із огляду на свої «життєві інтереси», які тоді називалися трохи інакше — «життєвим простором». Що з того вийшло і чим вони закінчили, світові добре відомо.

В. ЯКОВЕНКО.

Художник Ю. ТРУНЕВ
Вірші В. ХОЧИНСЬКОГО

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ПІСЛЯ ВЕСІЛЛЯ

Не встигли відгрімить весільні дні,
Як запитала жінка: — Слухай, Сево,
Признайся: ти женився на мені
Тому, що в мене «Волга» татусева?

Захочеш — в Крим чи на Кавказ
Гайнеш,
Де кипарисів шум і хвиль зітхання...
Той найжачився:

— Але ж... але ж
Ти забуваєш — є ще й кохання!

Воно — основа! В праці й боротьбі
Лише воно вінчає переможця!
Клянусь, що я женився б на тобі,
Якби ти навіть мала...

«Запорожця»!
Петро РЕБРО.

ПІВЕНЬ ПРО ОРЛА

— Що він під хмарами літає,
То це нічого ще не значить;
Від цього тільки-но втрачає:
Відтіл він проса не побачить.

Василь КРАВЧУК.

ОТАК ПРАЦЮЄ

Поки папери розкладе, як слід,
Вже час, дивись, збиратись на обід.
А поки ті папери позбира,
Додому вже збиратися пора.

Д. КОЛІСНИК.

СВОЄ І НЕ СВОЄ

Міг просто скласти він сонета,
Міг змайструвати рубай..
Своє лице було в поета...
Думки, щоправда, не свої.

НЕ ЩАСТИТЬ...

Графин жалівсь безперестанку:
— Усі хапають за горлянку!

Марко МЕЛАМЕД.

«КОНВЕЙЕР»

Біля нас четверте літо
Автотрасу асфальтують:
Стелять щєбін, гріють бітум
І працюють — як малюють...

Але хтось з-за повороту
Грейдеристові гукає:
— Та здавай уже роботу!
Нас робота теж чекає!

Дивувались люди: — Нащо
Так глумитися з роботи?!.
Але хлопці роботять
Вже взяли асфальт пороти...

Кілька днів минуло — досить,
Все розрили хлопці дужі.
І купається, як досі,
Передмістя у калюжі...

Юрій ШИП.

Без слів.

Мал. А. ЩЕРБАКА

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

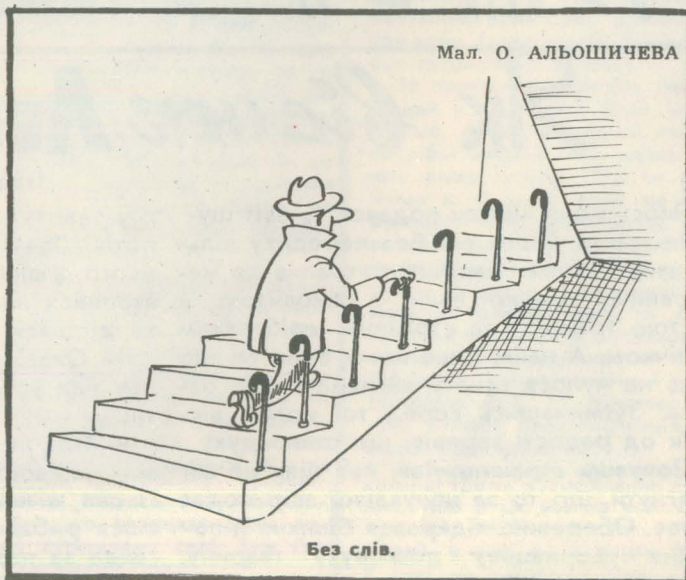
— Де це смаленим запахло?

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Кілька слів про солідність

Документ, надрукований на фірмовому бланку і скріплений підписом керівної особи, викликає довіру. Надійшов такий лист і до нас. І ми вже готові були... Але — все по порядку.

У № 9 «Перця» за минулий рік з'явився фейлетон під назвою «Головлікар шукає люк». Розповідалося в ньому про те, що в райцентрі Диканьці на Полтавщині міським каналізаційним господарством багато років змушена опікуватись... центральна районна лікарня. І коли десь на каналізаційному колодязі поцуплять люк — головлікар залишає хворих і мчить шукати той люк по всьому містечку. А як заб'ється, скажімо, самотічний колектор — він терміново відправляє на місце аварії представницький консилиум у складі терапевтів, гінекологів та отоларингологів — і ті, замість того, щоб надавати кваліфіковану допомогу хворим, чистять колектор або латають трубу... Обласне ж управління комунального господарства на чолі з Є. М. Момонтом, котре й повинно займатись каналізацією, руками й ногами параскується від неї. Вже двічі з цього приво-

ду виступала обласна газета «Комсомолец Полтавщини», проте реакція на її критику обмежилася бюрократичними відписками з боку голови Диканського райвиконкому М. В. Перехрестова та вже згаданого Є. М. Момонта.

Природно, опублікувавши цей фейлетон, «Перець» не став його надсилати до цих безвідповідальних товаришів, котрі не захотіли по-діловому розв'язати питання, а надіслав його безпосередньо до Полтавської обласної Ради народних депутатів, звідки невдовзі й одержав відповідь. Наводимо її повністю:

«Виконком обласної Ради народних депутатів повідомляє, що факти, відмічені у фейлетоні, підтвердились. Зараз Диканським райвиконкомом, облздороввідділом і управлінням районних газопроводів вживаються заходи до закінчення будівництва і приведення до технічно справного стану існуючих каналізаційних споруд у смт Диканька. Після закінчення робіт ці споруди вказаними організаціями буде передано облуправлінню комунального господарства.

Термін передачі-приймки встановлено на серпень цього року.

Заст. голови виконкому Б. Д. Середа».

З великим задоволенням прочитали ми цю відповідь. Оце по-діловому, подумали ми. На солідному, так би мовити, рівні. Нарешті спадуть із шиї диканського головлікаря сантехнічні обов'язки, і він, замість того, щоб гасати по місту в пошуках зниклого люка, зможе повністю віддатися справі поліпшення медичного обслуговування населення.

Та, як виявилось, радість була передчасною. У вересні, тобто тоді, як, за запевненнями т. Середи, сантехнічні клопоти т. Кабцана вже давно мали скінчитись, ми одержали ось який лист:

«Минуло вже більше трьох місяців (з часу опублікування фейлетону — В. Ш.), а справа не зрушила з місця... Навпаки, будівельники облміжколгоспбуду так провели земельні роботи біля насосної станції, що вона вийшла з ладу, а ремонтувати її ми не в змозі. Сьогодні ж вони вирішили з дозволу райвиконкому підключити до діючої каналізації райлікарні ще один новозбудований будинок.

Що жде нас далі?

Перче, порятуй!

Головлікар, що шукає люки Г. З. Кабцан».

Лист цей надійшов у вересні. Але й досі в Диканьці усе залишилось так, як і було. А відтак виходить, що все залишилось невиконаним.

Іншими словами, полтавські товариші сказали «гоп!», не перескочивши. І не просто сказали, а й надрукували отой «гоп» на солідному державному бланкові.

Вас. ШУКАЙЛО.

Народні УСМІШКИ

МОДНІ ОБРУЧКИ

— Мамо, а чому це так: колись були модні широкі і товсті обручки, а тепер тонкі й вузькі? — запитала дочка.

— Бо колись, доню, однієї обручки мусило вистачити на все життя...

Повідомила Н. ОКСЕНТЮК.

с. Пехи
Любомльського району
Волинської області.

ЗВІДКИ ВЗНАЛА

Поспішає на роботу вранці жінка. Хто не гляне на неї — посміхається. Коли це назустріч знайома. Привіталися.

— А що, хіба у вас уранці світла не було?

— Не було!.. А звідки ти знаєш?..

— Бо ти брови підвела губною помадою, а губи — тушшю.

Повідомив В. СУХОДОЛА.

с. Калагарівка
Гусятинського району
Тернопільської області.

ДОБРЕ ПИВО

Два чоловіки смакують тараню і п'ють пиво.

— Добре сьогодні пиво! — каже один.

— Так, — погоджується другий.

Почувши цю розмову, продавець роздратовано прошепотів до своєї помічниці:

— Чула?... Я ж тобі казав, що треба ще відровлоти, а ти — «Досить, досить...».

ХАЙ БУДЕ ПАРА!

Прийшов чоловік додому п'яний та ще й босяк. Жінка питає:

— Де ж це тебе носило, що нові черевикі загубив?

— Та потрапив у калюжу і згубив один черевик... Шукав-шукав, не знайшов.

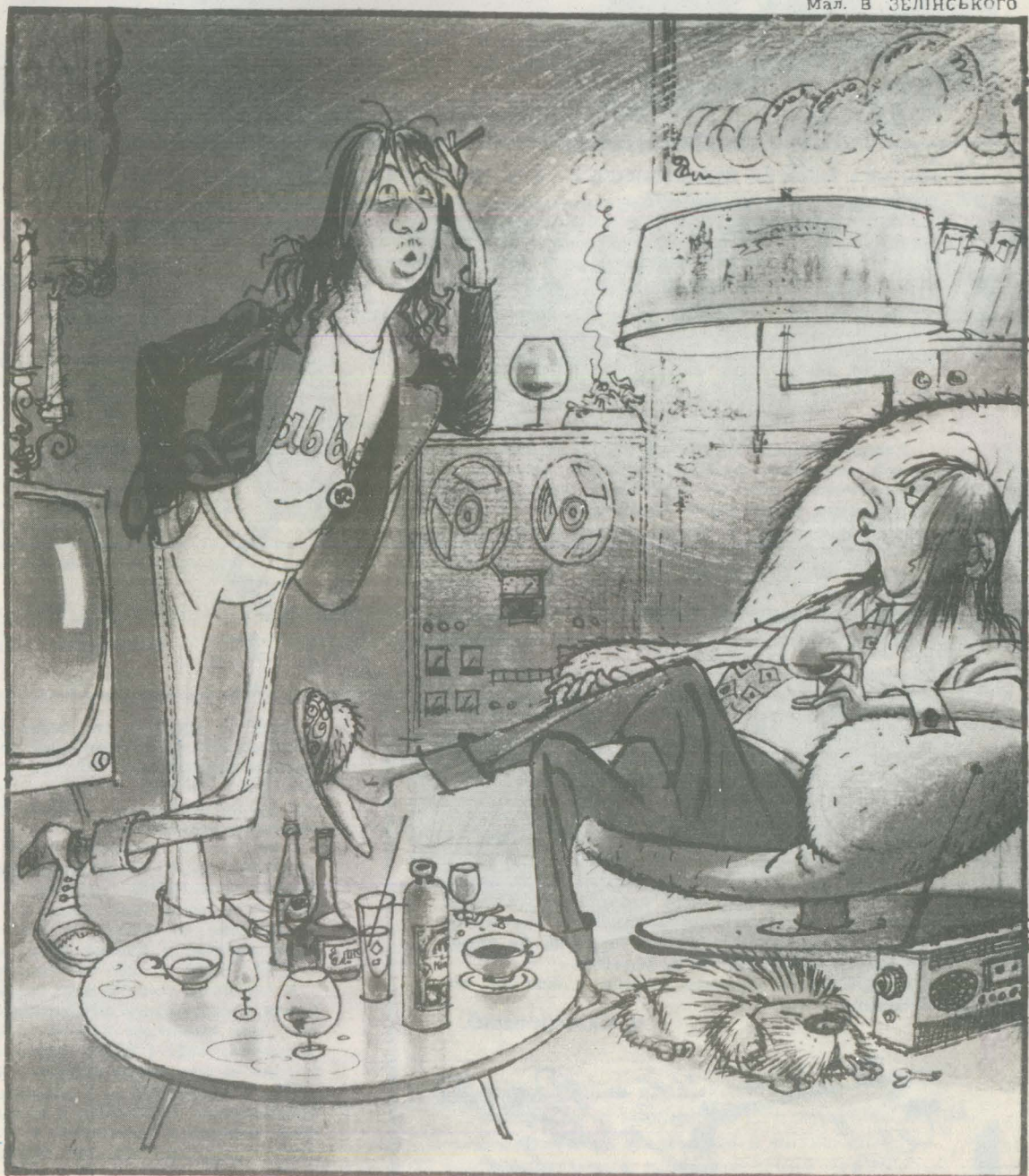
— А де ж другий?

— Та думаю: висохне калюжа, знайде хтось один черевик... Що він із ним робитиме? То я взяв та й другий туди кинув. Хай буде пара!..

Повідомив В. ШАРАПА.

м. Миколаїв.

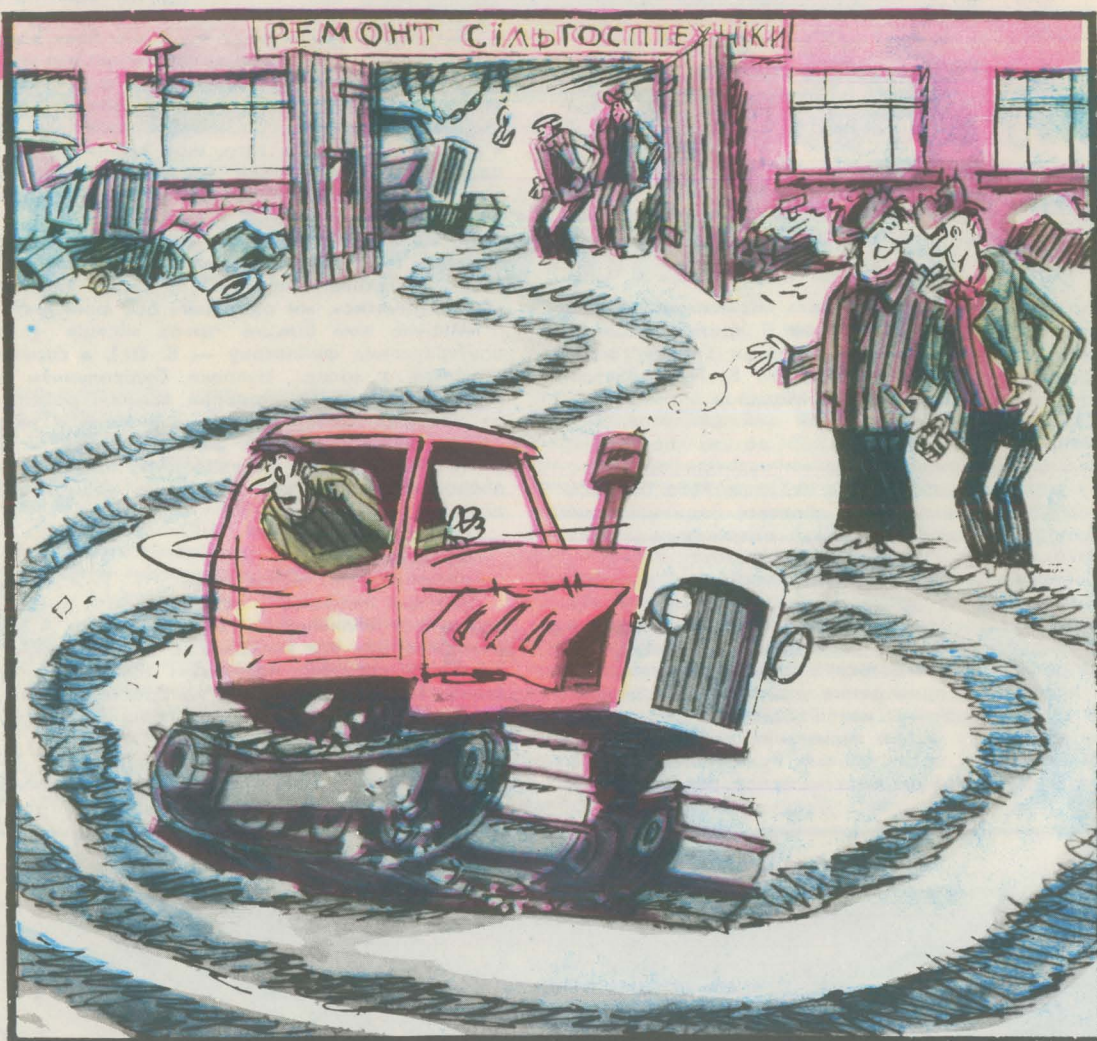
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Знову хочу навідати стареньку матусю.

— А ти хіба її вже навідував?

— Та якось одного разу збирався...

— І чим цей хлопець невдоволений?.. Хоч трактор і ходить колами, але ж ходить!

Страшно перо НЕ В ГУСАКА...

«Хоть Вера Павловна была женой Лопухова, Кирсанова, а потом Рахметова, то все же она сохранила женские обстоятельства».

(З учнівського твору).

Надіслала В. МАРЦИНКОВСЬКА.

* * *

«Об'ява!

Продається сервіз, на дванадцять персон з мадоннами».

Надіслав М. КОБИЛЯНСЬКИЙ.

* * *

«Внімані є!!!

Продається хата у Копилах з сараєм і усяким остальним імуществом можна вигодувати кабана чи домашню тварь. От города кожді 7 м. курсірує маршрут до нощі. Звертаця в любое время з 7 до 10 вечора».

(Із об'яви).

«Пояснительна

Я Питро Майдаченко дибоширив впереміж з брудними словами до виходу міліції у гуртожитку в связи серйозною причиною, бо в жінки народилося, на радостях. Но так як я сплатив положені мені 50 руб. штраху, прошу мене не розбирати бо й так хорошо чувствую свою промашку».

(Із пояснювальної).

«...Учора ми хрестили хлопчика Л. П., який работаєт в нас вже десять років. А коли ми не-множко випили с єтого привоуду, то цей Л. П. перехрестив мене так, що я не трудоспособний. Прошу снять із нього побої у мою пользу...».

(Із заяви).

Надіслав С. РИМАР.

* * *

«Всім обломаним шоферам зайти в склад і по-лучить запчастини».

(Із об'яви).

Надіслав С. ПРОЗАПАС.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Кажуть, буцімто в наш час важко натрапити на скарб. Звичайно, золоті самородки під ногами не валяються, але на кругленьку суму розжитися можна дуже легко. Щоправда, не в натуральному вигляді, а, так би мовити, в уречевленому. Я от спробував і досить вдало...

На вулиці 40-річчя Жовтня, що в Запоріжжі, я знайшов кілька залізобетонних конструкцій, кожна з яких коштує не одну сотню карбованців. Лежать вони тут з 1975 року. А от господаря встановити не вдалося.

Справжнісінький склад таких же конструкцій виявив поблизу станції Мечетної, що на Дніпропетровщині. Власне, «виявив» — це не зовсім точно сказано. Лежать вони хтосьна-відкопи, вже мохом порослі, у всіх на виду. За найскромнішими підрахунками — тисячі на півтори потягнуть.

А землями радгоспу «Мокрянка» Вільнянського району Запорізької області тягнуться нічия не то радіо-, не то телефонна лінія. Стовпи аж просяться на дрова. Півсела всю зиму у теплі сиділо б. Але це ще не все. Через цю лінію гуляє не один гектар родючої землі. І не просто гуляє, а й служить розсадником бур'янів, бо через стовпи плугом до них не доберешся.

А ще кажуть, буцімто скарбів у наш час поменшало.

К. САЛЬНИЧЕНКО.

Я звернув увагу, що коли тобі скажуться на недоробки, залишені будівельниками, обов'язково згадують: керівники ПМК чи тресту обіцяли усунути недоліки, але слова свого не дотримали. Ми, мешканці будинку № 10 по вулиці 50-річчя ВЛКСМ, що в Броварах, звинуватили в подібному керівників ПМК-15 та СБМУ-38 будівельно-монтажного тресту № 3 комбінату «Київпромбуд» не можемо. Чого не було, того не було. Брак був. Підлога, скажімо, нікудишня, опоряджувальні роботи не витримують ніякої критики. Був і є акт державної комісії, в якому ці дефекти та недоробки зафіксовані. А от обіцянок ми не чули. Навпаки — керівні будівельники відразу і в категоричній формі відмовилися навіть щось обіцяти.

Може, Перче, так вони зробили тому, що в комбінаті «Київпромбуд» за невиконані обіцянки шию мілья, а за брак — по голівці гладять!

О. РИКОВ.

Коли ти приїдеш на Івано-Франківський ремонтно-механічний завод, бережи верхній одяг. Бо тебе ще від прохідної почнуть хапати за рукави, по-змовницькому підморгуючи: «Майстер потрібен!».

Якщо ж ти відмовишся від цих сумнівних послуг і оформиш ремонт свого автомобіля законним шляхом — плакали твої грошики і твій автомобіль. Із заводу ти одержиш свою машину в такому стані, що її вже ні в який ремонт не приймуть.

У листопаді минулого року ми забрали з капремонту в Івано-Франківську два колгоспні ГАЗ-93 (номери замовлень 8821 і 8866). Здавали ми їх туди зі справними кабінами й рамами, а одержали — з чужими, вибракуваними: дно кабіни в одній машині виявилось прогнилим, із півторасантиметровою щільною під двер-

цятами, обидва лонжерони — деформовані, крила зварені з двох трьох шматків, рама погнута. Не кращий вигляд має й другий автомобіль. «Забирайте й не вередуйте, — сказав на прощання начальник ВТК. — Ми зробили усе, що могли. Краще не можемо!»

А от «майстри», котрі хапають тебе біля прохідної за рукави, — ті все можуть. Бо усі нові запчастини, які приходять на завод, невідомим чином потрапляють до їхніх просторих кишень. Отож вибирай, Перче, що тобі вигідніше: переплатити ханугам — і їздити на справному автомобілі чи запластити в державну касу — й ходити пішки!

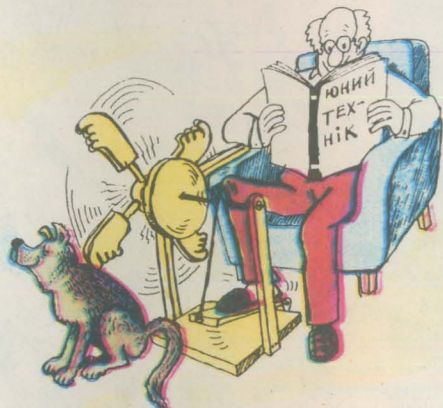
ВОДІІ колгоспу імені Свердлова. Зборівський район на Тернопільщині.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

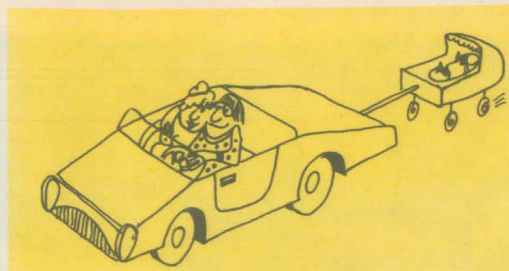
Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «СТИР-ШЕЛ» — Софія, «ОСТЕН» — Снопце.

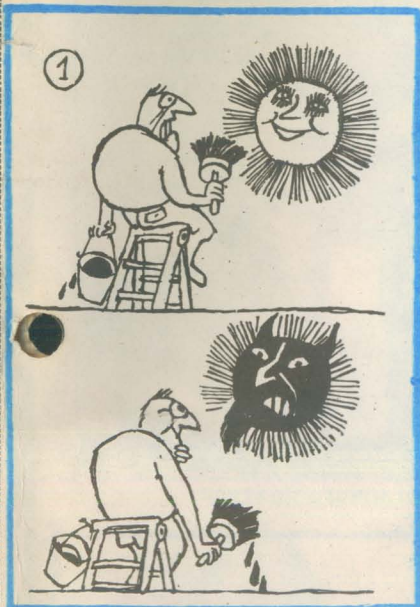
Сімейний портрет.

Винахідник.

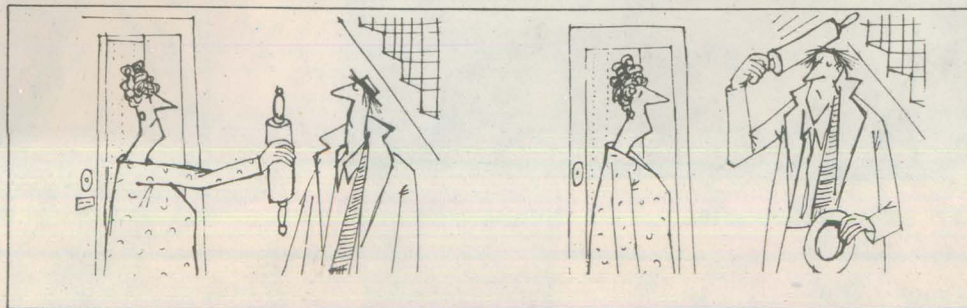
Машина з причепом.

ДЬОГТЬОМАЗ.

Без слів.

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Отсканирован reduktor
для rutracker.org

★ «Незвичайне явище» — так називалася замітка (№ 13 журналу), в якій йшлося про те, що електролінія в селі Телепину давню вже потребує ремонту, а керівництво Кам'янського району електричних мереж тільки обіцянки про ремонт дає.

Заступник голови виконкому Черкаської області А. А. Черевань повідомив, що у Телепині проведено капітальний ремонт лінії електропередач, і нині жителі села безперебійно забезпечуються електроенергією.

★ Про незадовільний санітарний стан на території мікрорайону № 4 міста Брянки (Ворошиловградщина) йшлося в розділі «Перчанський телевізор» («Перець» № 14).

Як повідомив редакцію голова виконкому Брянської міськради Є. А. Дудник, нині організовано щоденну планово-поквартальну очистку території і місця для збирання сміття ліквідовано.

★ У № 16 журналу, в розділі «Виставка ширнотреба» було вміщено замітку «Наше листування», в якій писалося про те, що Вовчанська

взуттєва фабрика (Харківщина) випускає браковані чоботи.

Цей виступ Перця було розглянуто на розширеному засіданні партійного бюро фабрики, виробничій нараді інженерно-технічних робітників та службовців підприємства, а також у колективі пошивного цеху. Критику було визнано правильною. Для усунення відзначених недоліків розроблено й затверджено план заходів по поліпшенню якості чобіт. Наказом по фабриці контролери відділу технічного контролю Тарасов Н. І. та Сербіненко В. А., винні в надходженні бракованої продукції до торговельної мережі, — позбавлені преміальної оплати.

★ Від робітників радгоспу імені 9 січня (Полтавщина) до редакції надійшов лист про те, що директор радгоспу Матяш І. О. зловживає службовим становищем, грубо ставиться до підлеглих, а через це у радгоспі значна плінність кадрів.

Секретар Хорольського райкому Компартії України тов. Полтавець повідомив редакцію, що лист перевірено, а наслідки перевірки розглянуто на бюро райкому партії. За недоліки в стилі і методах керівництва господарством, Матяшу О. І. оголошено догану з занесенням до облі-

кової картки. За поганий контроль за діяльністю адміністрації, невимогливість і безпринципність секретареві парткому Керквуду С. І. оголошено догану із занесенням до облікової картки.

★ Завідуюча магазином у селі М. Правутині (Хмельницька обл.) Валентюк Л. В. відкривала магазин пізно, а закривала рано і колгоспники ні до роботи, ні після роботи нічого не могли в магазині купити. Про це до Перця надійшов лист.

Голова правління Славутської райспоживспілки Л. Розенбліт повідомив редакцію, що при перевірці факти, вказані у листі, підтвердились. Валентюк Л. В. з роботи звільнено.

★ В одному з листів до редакції писалося про те, що під час повені вийшла з ладу підземна телефонна лінія до села Катеринівки (Черкаська обл.), а райвузол зв'язку ніяк не збереться її відремонтувати.

Після втручання в цю справу Перця голова Кам'янського райвиконкому В. П. Савов повідомив, що підземну телефонну лінію повністю відремонтовано і вона діє нормально.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 4 (1094).
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16. 01. 81. Підписано до друку 30. 01. 81. БФ 13062. Формат видання 70×108/16.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 0292.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

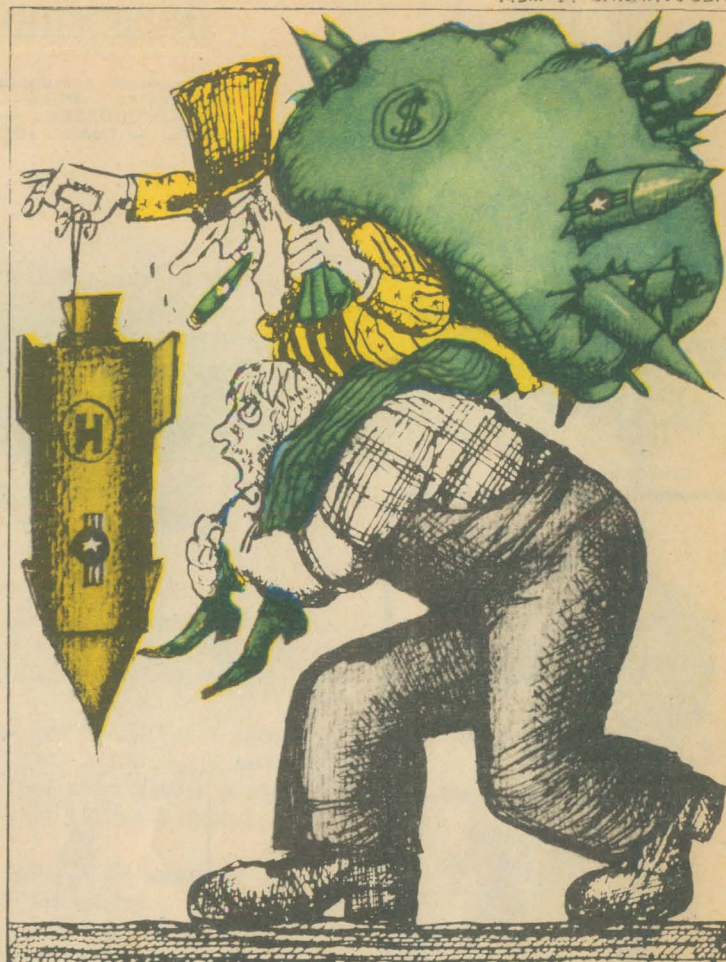
Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Орден Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Зі мною тепер тобі нічого боятися.

Художник В. ГАЛЬБА.
Вірші В. ШУМИЛІНА

НЕСОКРУШИМАЯ ТВЕРДЫНЯ

Пыл смирить не может НАТО,
А понять давно бы надо,
Что единство братских стран
Не пробьет такой таран.

Белый Карандаш
Издательство
Художник РСФСР